

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๑

รักษาต้นเหตุ บำรุงปลายเหตุ

เมืองไทยเราไม่ใช่เมืองถอย เมืองไทยเราเป็นเมืองที่มีคุณค่าที่สุด เป็นเมืองทรงพุทธศาสนา จึงถอยไม่ได้ เพื่อความแน่นหนามั่นคงในสมบัติเงินทองตลอดหลักใจ ชาวพุทธต้องทรงไว้ทั้งนั้น เพราะนี่เป็นมรดกของธรรม เป็นมรดกของพุทธศาสนา เราที่เป็นลูกชาวพุทธต้องทรงคุณค่าสมบัติที่กล่าวนี้ไว้ให้ได้ ความบึกบึน ความอดุสสำหรับพยายามความช่วยเหลือตัวเองคือชาติของเรา ต้องเร่งเรื่อย ๆ ตามเหตุการณ์ที่กำลังคับขันเวลานี้ เราจะแก้เหตุการณ์คับขันนี้ด้วยวิธีการใด ด้วยวิธีการต่างคนต่างช่วยขนขวายหนักเข้าไป ๆ

การประพุดตัวอย่างที่พูดเมื่อวานนี้ ว่าการประหยัดเป็นของสำคัญมาก คือการประหยัดนี้เป็นการทูลรายจ่ายเข้ามาเป็นลำดับ ๆ แล้วรวมกำลังเข้ามาสู่ความแน่นหนามั่นคง การสรุ่ยสร้อยเป็นการทำลายตัวเองและชาติไทยของเราเป็นสำคัญ จึงต้องให้อ่อนทงนั้นลง ให้ประหยัดที่นี้ ความประหยัดนี้เป็นหลักธรรมของพระพุทธเจ้า ไม่ให้ลืมนื้อลืมนตัว

เวลานี้อย่างหลงพอที่ว่าเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลายนี้ ชื่อเสียงโด่งดังทั่วประเทศไทย ทั้งพี่น้องทั้งหลายผู้ช่วยชาติด้วย ทั้งเราที่เป็นผู้นำนี้ด้วย ก็โด่งดังกันว่าช่วย ๆ อันนี้หลักใหญ่จริง ๆ แล้วอันนี้เพียงช่วยปลายเหตุ ให้พากันจำอันนี้เอาไว้นะ ปลายเหตุไม่สำคัญยิ่งกว่าต้นเหตุ คืออันนี้เรามาแก้ปลายเหตุ ๆ ถ้าต้นเหตุไม่ได้ปลายเหตุก็ลืมหลวยไปได้ เพราะฉะนั้นจึงต้องให้ปรับปรุงต้นเหตุคือตัวของเราแต่ละคน ๆ ให้อยู่ในขั้น หลักใหญ่ก็คือความประหยัด

ความไม่ลืมนื้อลืมนตัวนี้สำคัญมาก การอยู่ก็ให้พอดิบพอดี ไม่ให้ลืมนตัวด้วยการอยู่ฟู่ฟ่าหรูหรา ก็ชั้นที่ห้องที่หับที่ตึกที่ร้านโดยไม่มีประมาณอะไรเลย มีแต่ความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมตื่นบ้าพุดง่าย ๆ เหล่านี้เป็นสิ่งทำลายตัวของเราเอง ผู้เกี่ยวข้อง ตลอดชาติไทยของเรา ถ้าต่างคนต่างฟุ้งเฟ้ออย่างนี้แล้ว เรียกว่าต่างคนต่างทำลายชาติของตน ๆ สุดท้ายก็ลืมหลวยไปได้ การประหยัดในการอยู่จึงเป็นการเทิดสิ่งเหล่านี้ขึ้น ให้แน่นหนามั่นคง

การกินก็เหมือนกัน นี่หลักใหญ่อยู่จุดนี้ นี่เรียกว่าต้นเหตุ เราแสดงต้นเหตุให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ว่า ต้นเหตุนี้สำคัญที่จะพุงชาติไทยของเราได้ คือต้นเหตุ การเสียสละนี้เป็นปลายเหตุ คือเราซ่อมแซมจุดที่บกพร่องให้ค่อยหนุนขึ้นไป แล้วหนุนต้นเหตุ

ขึ้น รักษาต้นเหตุให้ดี ไม่ให้เป็นไปดังที่เป็นมาเหล่านี้ ต่างคนต่างซ่อมแซม ต่างคนต่างบำรุงรักษา ต่างคนต่างรู้เนื้อรู้ตัว

การกินก็ดังเคยพูดแล้ว กินให้ฉิบหายฉิบหายจริง ๆ นะ การอยู่อยู่ให้ฉิบหาย ฉิบหายได้ อยู่ให้มีความสุขร่มเย็นอยู่ได้ทำได้ อยู่เพื่อความฉิบหายวายปวงทำได้ การกินก็เหมือนกัน กินพอให้มีความแน่นหนามั่นคง ให้สงบร่มเย็นเป็นสุข กินพอประมาณ กินพอดิบพอดีนี่ทำได้กินได้ เสริมอรรถาศัยใจคอของเรา นิสัยใจคอของเราให้ดีขึ้น ให้มีหลักมีเกณฑ์ได้ สร้างชาติของเรา รักษาชาติของเราได้ ให้มั่นคงได้

การใช้การสอยเหมือนกันอย่าฟุ่มเฟือยเกินไปนะ เมื่อวานนี้ก็ได้พูดถึงเรื่องพระของพระพุทธเจ้ามีผ้าไตรจีวร คือมีผ้าสามผืนเท่านั้น นี่ละหลักประกันพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรือง ให้สงบร่มเย็นภายในจิตใจ หลักแห่งการทรงอรรถทรงธรรม ทรงมรรค ผลนิพพาน ทรงความสุขความเจริญยิ่งใหญ่ ได้แก่มรรคผลนิพพาน คือนี่ละต้นเหตุ การปฏิบัติตัว ใช้ผ้าสามผืนมัธยัสถ์

มีมากมีน้อยไม่วุ่นวายไม่สนใจ เป็นอารมณ์ก่อกวนจิตใจ มีเท่านี้พออยู่แล้ว เหมือนนกมีแต่ปีกกับหางบินไป นี่หมายถึงพระซึ่งเป็นผู้สละออกแนวรบแล้ว แนวรบรบสิ่งที่เป็นข้าศึกคือกิเลสภายในจิตใจนั้นแล จึงตัดออกสิ่งใดที่เป็นสิ่งที่กีดขวาง หรือเป็นสิ่งที่กีดขวางความพากเพียรให้เร่งตัวไม่ได้ ให้ตัดออก ๆ แสดงไว้ว่ามีไตรจีวรเท่านั้นเหมาะสมมากพระ บริหาร ๘ คือสมบัติของพระ พระแท้เป็นอย่างนั้นนะ โอ้พระแบบพระเทวทัตอย่างพวกเรา ๆ ทั้งหลายเวลานี้มันมีแต่พระเทวทัตเต็มวัดเต็มวาเต็มบ้านเต็มเมือง ไม่ใช่พระลูกศิษย์ตถาคต

นี่เราพูดส่วนรวมตามหลักความจริง เป็นอย่างนั้นไม่ตำหนิติเตียนผู้ใด พูดตามหลักความจริง พระของพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนี้ จีวรใช้ ๓ ผืนเท่านั้น นี่เป็นหลักเกณฑ์ของพระ แต่ท่านก็ไม่ได้ห้าม ที่มีเศษมีเหลือท่านเรียกว่า อติเรก คือสิ่งที่เกิน ของเกิน ของเหลือเพื่อ ของไม่จำเป็น ท่านก็ไม่ห้าม แต่ที่หนักแน่นที่สุดก็ผ้า ๓ ผืน นี้เรียกว่าสมบัติของพระ จีวร สบง สังฆาฏิ บาตร มืดโกน ประคดเอว เครื่องกรองน้ำ กล่องเข็ม บริหาร ๘ นี่คือสมบัติของพระ ติดตัวพระ พระแท้มีสมบัติอย่างนี้

สมบัติเหล่านี้เพื่อตัดสิ่งกังวลทั้งหลายออกไม่ให้มายุ่ง แล้วสั่งสมธรรมเข้าสู่ใจ สร้างใจให้สงบร่มเย็น ให้มีสง่าราศีขึ้นโดยลำดับ นี่ละหลักของพระแท้ พระที่เป็น สรรณคจฺฉามิ ของพวกเรา พระอย่างนี้นะ

ที่นี้หน้าที่ของพระ งานของพระ ที่อยู่ของพระอีกนะ พระพุทธเจ้าสอนหมด พระผู้ที่จะปลดเปลื้องกิเลสภายในหัวใจออกจากตน อยู่ก็เลือกสถานที่อยู่ รุกขมูลเสนาสน์ นิสฺสหาย ปพฺพชฺชา ตตฺถ เต ยาวซีวี อุตฺสาโห กรณียโธ บรรพชาอุปสมบทแล้วให้ท่าน

ทั้งหลายไปอยู่ตามรุกขมุลคือร่มไม้ ในป่าในเขาตามถ้ำเงื่อมผา หรือป่าช้าป่ารกชัฏ ซึ่งเป็นสถานที่สงบวิเวกควรแก่การประกอบความเพียรได้สะดวกสบาย จงทำความพยายามอยู่อย่างนั้นตลอดชีวิตเถิด ฟังว่าตลอดชีวิต ไม่มีกำหนด เอาชีวิตเข้าแลกเลย นี้เรียกว่าที่อยู่ ที่บำเพ็ญ

งานให้ทำ บอก เกสา โลมา นขา ทันทา ตโจ นี่งานของพระ ที่อยู่ของพระ งานของพระผู้ชำระกิเลสจริง ๆ มาเป็นสรณะของตนได้ และเป็นสรณะของโลกได้ บอกงาน เกสา โลมา นขา ทันทา ตโจ โลกสามแดนโลกธาตุนี้หลงกันทั้งนั้น ติดกันทั้งนั้น แยก หามกันทั้งนั้น สร้างกองทุกข์ขึ้นเพราะความหลงสิ่งเหล่านี้ทั้งนั้น พระพุทธเจ้าให้คลี่คลายดูสิ่งเหล่านี้ นี่คือกองทุกข์ กองอุปาทานความยึดมั่นถือมั่น มหันตทุกข์อยู่ในจุดนี้หมด ให้จ่อเข้าไปตรงนั้น

เอาศาสตราอาวุธเข้าไป สติปัญญาจ่อเข้าไปพิจารณาคลีคลาย คลีคลายออกไป โดยลำดับ เห็นแจ้งเห็นชัดโดยลำดับ ปลดทุกข์ปล่อยทุกข์ออกได้เรื่อย ๆ สลัดออกได้ นี้เรียกว่างาน เมื่องานสำเร็จเรียบริ้อยแล้วก็เรียกว่า วุสิต พุรหมจริย กตฺ กรณีย นวาปริ อิตถุตตยาติ ปชานาติ การประพุดิพรหมจรรย์เพื่อชำระกิเลสนั้นได้สิ้นสุดลงไปแล้ว งานที่ควรทำได้ทำเรียบริ้อยแล้ว งานที่จะทำให้งี้กว่านี้ไปอีกไม่มีแล้ว นั่นละเรียกว่า งานจบ

งานของธรรมจบสิ้น ไม่ลูกกลมเหมือนงานของกิเลสตัณหา งานของกิเลสตัณหา งานของโลกของสงสาร กิเลสเป็นผู้นำนี้แล้วไม่มีสิ้นสุดยุติ ไม่มีใครได้รับความสุขความเจริญเพราะการวิ่งตามกิเลส มีแต่กองทุกข์ ใครวิ่งตามมากน้อยเท่าไรยังได้รับความทุกข์มากน้อยเพียงนั้น นี่คือหลักความจริง จำให้ดี

ความตื่นความติดส่วนมากร้อยทั้งร้อย มีแต่เรื่องของกิเลสดึงไปลากไป ความเพียงพอไม่มี ดิ้นตลอด หิวตลอด กินเต็มท้องแล้วหิวตลอด ไม่มีคำว่าอิมพอ กิเลสไม่เคยพาใครให้อิมพอ และไม่เคยทำใครให้มีความสุข มีแต่เครื่องล่อของกิเลสล่อไป สร้างความหวังไปเรื่อย ๆ หวังอย่างนั้น หวังอย่างนี้ สร้างความหวังหลอกสัตว์ ให้สัตว์วิ่งตามไปเรื่อย ๆ ผลที่ได้ก็คือว่า ถ้าว่าสมหวังมีนิดเดียว ใ้สมหวังก็เป็นเครื่องล่อให้มี แก่ใจหวังอีก แล้วสุดท้ายก็ผิดหวัง ๆ สร้างความทุกข์ขึ้นมา นี่กิเลสหลอกคน

งานของกิเลสไม่มีสิ้นสุด เพราะฉะนั้นท่านจึงให้มีงานของธรรมแทรกเข้าไปเพื่อให้เป็นเบรคห้ามล้อ ไม่งั้นกิเลสเอาไปถล่มหมด ใครไม่มีธรรมในใจหาความสุขไม่ได้นะ เราอย่าไปหาความสุขเอาตามดินฟ้าอากาศ วัตถุสิ่งของเงินทองต่าง ๆ โดยไม่มีธรรมเข้าแทรกเลยนั้นไม่มี เรื่องความสุขจะมีแก่ผู้ใดนั้นไม่มี เหลวแหลกอยู่ตลอด ไขว่คว้า

ตลอด ไม่มีหลักมีเกณฑ์ภายในจิตใจ หาความสุขไม่ได้ เมื่อมีธรรมเข้าแทรกปั๊บ ๆ ตรงไหน จะรู้ประมาณ ๆ ทุกอย่าง

การอยู่การกินการใช้การสอยดังที่กล่าวรู้ประมาณหมด แล้วตัดความกังวล ความดีดัดตน ความหวังอะไร ๆ ออก ให้อยู่ในความหวังที่เป็นประโยชน์แก่ตน เมื่อมีธรรมเข้าแทรก ๆ เท่านั้น นั่นเป็นความสุขความเจริญ

นี่ละงานของพระที่สอนตะกั๊ว งานของสภะพวกเราท่านทำอย่างนี้ เมื่อเสร็จงานนี้แล้วเป็นสภะของตัวเองได้ เป็นสภะของโลกได้ เรียกว่า สงฆ์ สภณ คจฺฉามิ เป็นสภะของโลกได้ เราพูดถึงเรื่องของพระก่อน พระเป็นผู้นำ เป็นแนวหน้า นี่พูดถึงเรื่องการประหยัดพระท่านประหยัดอย่างนั้น อပ္ปิจฺจตา มีความมกน้อย มหิจฺจตา ไม่ได้มักมากลูกกลมไปใหญ่ยิ่งกว่าโลกกว่าสงสาร

ให้สังฆธรรมเข้าสู่ใจมากยิ่งขึ้นกว่าสังฆสิ่งใดในโลก จิตใจให้อยู่กับธรรมล้วน ๆ คือสติธรรม รู้ตัวอยู่เสมอ อย่าลืมตัว ปัญญาตามพินิจพิจารณา ใคร่ครวญทุกสิ่งทุกอย่าง อะไรเป็นภัยอะไรเป็นคุณ อะไรเป็นประโยชน์อะไรเป็นโทษ อย่าเอาความอยากเข้ามาเป็นประมาณ ให้เอาเหตุเอาผลคือสติปัญญาเข้าเป็นประมาณ เรียกว่าธรรม ผู้นั้นจะยับยั้งตัวเองได้โดยสม่ำเสมอ ไม่ลืมเนื้อลืมตัวและตั้งตัวได้

นี่ละหลักธรรมอยู่ที่ไหนในหัวใจของผู้ใด นี่ละบ่อแห่งความสุขอยู่ตรงนี้ หลักเกณฑ์อยู่ตรงนี้ ที่ยึดที่เกาะอยู่ตรงนี้ ไม่อยู่ที่ไหน แล้วอยู่ในโลกนี้ภายนอกเราก็ได้อาศัยก็รู้กันอยู่ เพราะโลกนี้เป็นโลกแห่งความหิวโหย ธาตุชั้นนี้มีความต้องการความเยียวยา อยู่เสมอ ต้องหามาเยียวยา ต้องอยู่ต้องกิน ต้องหลับต้องนอน ต้องใช้ต้องสอย แต่ให้อยู่ในกฎเกณฑ์แห่งความพอดีกับที่จะเยียวยาสิ่งเหล่านี้ อย่าให้ฟุ้งเพื่อเห่อเหิมเลยเถิด นั่นท่านสอน ส่วนธรรมก็ให้เสาะแสวงหา นี่หลักอันสำคัญ

ที่อาศัยของกายก็ได้แก่สมบัติเงินทองข้าวของที่อยู่อาศัย พออยู่พอเป็นพอไป แล้วเรียกว่าได้ที่พักแล้วภายนอก พึ่งภายในก็คือทาน ศีล ภวานาการกุศล การรักษาเนื้อ รักษาตัวโดยธรรม นี่เรียกว่าสร้างสภะคือที่พักที่เกาะภายใน อยู่ในโลกนี้ก็สุข มองไปภายนอกสมบัติเงินทองข้าวของพออยู่พออาศัยไม่เดือดร้อนคนเรา มองเข้ามาภายในจิตใจมีศีลมีธรรมชุ่มเย็นเป็นสุขแล้วยิ่งแน่นหนามั่นคง

อยู่ในโลกนี้ท่านว่า อิธ นนฺทติ อยู่ในโลกนี้ก็มีความรื่นเริงบันเทิงไม่เดือดร้อน เปจฺจ นนฺทติ เมื่อละโลกนี้ไปแล้วก็มีความรื่นเริงในโลกหน้า เพราะโลกนี้กับโลกหน้า เป็นของคู่เคียงกันแยกกันไม่ออก เหมือนเมื่อวานนี้กับวันนี้และกับวันพรุ่งนี้จะเกี่ยวโยงกันไป เมื่อวานคือเราอยู่ ปัจจุบันคือวันนี้ อนาคตคือวันพรุ่งนี้ มีเกี่ยวโยงมานี้เป็นกับเป็นกัลป์แยกไม่ออก โลกนี้กับโลกหน้าก็แยกไม่ออก ชาตินี้กับชาติหน้าแยกไม่ออก

เพราะจิตนี้เป็นตัวท่องเที่ยว ต้องเกิดต้องตาย ๆ เป็นงานประจำจิต ไม่มีอะไรจะมาทำให้จิตนี้สูญไปได้

ที่ว่าตายแล้วสูญ ๆ คือกิเลสหลอกมนุษย์มากี่กัปก็กลับแล้ว พวกเขารู้ตัวแล้วยังชาวพุทธเรา มันมีความหมายอะไร มันหลอกว่าตายแล้วสูญ ๆ โลกเปลี่ยนอยู่มีแต่จิตวิญญาณของสัตว์ เป็นทุกข์ทรมานเต็มโลกเต็มสงสาร ถ้าสูญแล้วเอาอะไรมาทุกข์ มันไม่สูญนั่นซีถึงมีสิ่งมาเสวยทุกข์อยู่เวลานี้ คือหัวใจ ท่านจึงให้สร้างความคิดเข้าสู่หัวใจเพื่อหนุนจิตใจของเรา หนุนเข้าไปโดยลำดับ ๆ แล้วจะห่างจากทุกข์ไปเรื่อย ๆ ทุกข์จะจางไปเรื่อย ๆ ความสุขจะค่อยเพิ่มตัว ๆ เมื่อเต็มที่แล้วติดฝัง

เรื่องความเกิดตายซึ่งเป็นการสร้างกองทุกข์ไปกับตัวของมันเองนั้นจะสิ้นสุดยุติลงเลย ไม่มีอะไรเหลือ อย่างพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่าน ท่านเหล่านี้ตัดสิ้นใจขาด ตัดกิเลสขาดสะบั้นออกจากจิตใจแล้วเลิกกันแล้วที่นี้ เรื่องเกิดตายกับการหาบหามกองทุกข์นี้ยุติกันแล้วโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือ ตลอดอนันตกาล ท่านจึงเรียกว่านิพพานเที่ยง เที่ยงที่หัวใจ

ดูที่หัวใจ หัวใจไม่มีอดีต หัวใจไม่มีอนาคต หัวใจเป็นความพอล้น ๆ ภายในตัวเองไม่มีอะไรบกพร่อง นี่ละการสร้างที่พึ่งเข้าสู่จุดนี้แล้ว เรียกว่า วุสิต พุทธมจรรย์ การบำเพ็ญทุกอย่างขึ้นชื่อว่าความดีแล้วมารวมอยู่กับจุดที่คำว่าพอแล้วนี้ทั้งหมด เรียกว่าหายห่วง เพราะฉะนั้นจึงให้สร้างนะ สร้างความคิด

วันนี้พูดถึงการประหยัด อันนี้เป็นการสร้างรากฐานแห่งเมืองไทยของเรา สร้างต้นเหตุให้เมืองไทยของเราให้มีความแน่นหนามั่นคง จากตัวของเราเองแต่ละคน ๆ ที่สร้างตัวเองด้วยความประหยัดเหล่านี้ พูดถึงเรื่องการอยู่การกินการใช้การสอย อย่าฟุ้งเพื่อห่อเหิม อย่าลืมนื้อลืมตัว ใช้อะไรใช้ไปเถอะ พอใช้ใช้ไป อันแบบฟุ้งเพื่อห่อเหิมแบบกิเลสหลอกคน คนจะตายอยู่เดี๋ยวนี้เพราะกิเลสหลอก อะไรก็ไม่พอ ๆ มีแต่ความไม่พอ

กิเลสมันตัวหิวโหยมันจะเอาใครให้พอ ติดอยู่กับหัวใจใครมีแต่ความหิวโหย นี้ละให้พากันสร้างต้นเหตุนี้ให้ดี ให้รักษาต้นเหตุไว้ให้ดี แล้วบำรุงปลายเหตุที่กำลังเป็นกองทุกข์อยู่กับพวกเราเวลานี้ โดยต่างคนต่างช่วยเหลือกัน ต่างคนต่างสละ เพื่อหนุนชาติของเราให้มีความแน่นหนามั่นคงขึ้น

หัวใจของชาติก็ดังที่บอกแล้ว คือทองคำเป็นหัวใจของชาติ เป็นสมบัติประกันชาติ เมื่อเรามีทองคำอยู่ในคลังหลวงของเราแล้ว ก็เท่ากับเรามีหลักประกันชาติไทยของเรา หากจะติดหนี้ติดสินเขาเมืองนอกเราก็ไม่เดือดร้อนนัก เพราะเรามีสมบัติประกันตัวของเรา การติดหนี้ติดสินเขาไม่รุนแรง การจับจ่ายใช้สอยภายในก็พอเป็นพอไป อาศัย

ทองคำนี้เป็นพื้นฐานแห่งการผลิตธนบัตรขึ้นมาใช้ในเมืองไทยของเรา เพราะฉะนั้นทองคำจึงเป็นจุดสำคัญมากเป็นอันดับหนึ่ง ที่เราจะต้องชวนชวายเป็นหลักเกณฑ์ของชาติไทย เป็นชีวิตจิตใจอันแน่นหนามั่นคงของชาติไทยเรา คือทองคำ ให้สงวนอันนี้ให้มากทุกคน

หลวงตาเน้นหนักในจุดนี้เพราะพิจารณาแล้ว หัวใจพระมีเหมือนกันกับโยม ทำไมพระจะคิดเหล่านี้ไม่ได้ ถึงจะไม่ได้เป็นทุกข์เหมือนโลกเขา ความทุกข์ของเขากับความทุกข์ของเรานั้นกระเทือนถึงกัน ก็ต้องรู้กันจนได้ ทราบกันจนได้ แล้วก็อดคิดไม่ได้ นี่ละที่มาเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลายเพราะความคิดนั่นเอง คิดจนอกจะแตกไม่ใช่ธรรมดา สำหรับเราเองเราไม่มีอะไร เราก็บอกว่าเราไม่มีอะไร เราหมดทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว หายกังวล พอทุกอย่างแล้ว

ฟังชีวาทูทุกอย่าง บกพร่องตรงไหน ทุกข์แค้นหนึ่งเท่าเม็ดหินเม็ดทราย ไม่เคยผ่านเข้ามาในหัวใจเราเลย ตั้งแต่วันกิเลสพังลงจากหัวใจตั้งที่กล่าวแล้วว่าวัดดอยธรรมเจดีย์ นั่นละคือวันนั้นวันตัดสิ้นใจระหว่างกองทุกข์กับหัวใจเรา ขาดสะบั้นลงในวันนั้น แล้วบรมสุขก็ขึ้นแทนที่ทันที ตั้งแต่บัดนั้นมาเรายังไม่เคยปรากฏว่า ความทุกข์อันใดที่เป็นสาเหตุเกิดมาจากกิเลสได้มาผ่านหัวใจให้ได้มองเห็นมากกว่า หือ มันยังอยู่หรือ นี่ไม่เคยมี

เราจึงได้กล่าวพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังอย่างเต็มอก นี่คือธรรมของจริง พระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมของจริง นำมาสอนโลก ผู้ปฏิบัติตามสวากขาตธรรมที่พระองค์ทรงสั่งสอนแล้ว ผลปรากฏขึ้นมาอย่างนั้นจะพูดไม่ได้อย่างไร ตั้งแต่กิเลสมันมีเต็มบ้านเต็มเมือง มันออกแฟนพ่านเต็มบ้านเต็มเมือง มันยังสนุกออกแฟนพ่านได้ ไม่ได้มีใครเห็นโทษของมัน ยังชมเชยมันอีก เป็นบ้าเข้าไปอีก พอเอาธรรมความจริงความเลิศเลอมาแสดง กิเลสไม่ยอมรับ กิเลสไม่ยอมเชื่อ เห็นไหมกิเลสเก่งไหม ถ้าเอาของจริงมาไม่ยอมเชื่อ ถ้าเอาขี้หมูขี้หมามันขี้ขย้าวันยังค่ำคืนยังรุ่ง เป็นยังงิเลสหลอกคน โง่ไหมพวกเรา

เอาธรรมจับเข้าไปซิ พวกเราทั้งหลายมันเหมือนกองมูตรกองคูรูใหม่ ธรรมจ้อเข้าไปเห็นหมด เราเห็นไหมพวกนอนอยู่ในมูตรในคู มันรีนเริงบันเทิงอยู่ในมูตรในคู มูตรคูเราไปดูซิ นอนมันซูลมุนุ่นวายเปลิดเปลินกันอยู่ในมูตรในคู กับเราที่ดูมูตรดูคูมันขยะแขงต่างกันอย่างไรบ้าง นี่ละพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านดูอย่างนี้แต่ท่านไม่ได้เป็นแบบขยะแขงเหมือนดังโลก เพราะดูด้วยความบริสุทธิ์ใจพอทุกอย่างแล้ว ไม่มีอะไรเข้าไปเสริมว่าพอใจเสียใจ ขยะแขงท่านก็ไม่มี เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นส่วนเกิน ท่านพอทุกอย่างถึงดูด้วยหลักความเป็นจริง

นี่ท่านเอาธรรมมาสอนโลก ธรรมเลิศอย่างนี้แล ธรรมเลิศเลออย่างนี้ พวกเรา มันเหมือนพวกหนอนอยู่ในส้วมในถ่านเรายังไม่รู้ตัวของเราหรือ พูดอย่างนี้ก็ว่าหยาบ นะ ก็เลสมันไม่ยอมให้แตะ ตัวมันคลุกเคล้าอยู่กับส้วมกับถ่านนั่นแหละ กับมูตรกับคูถ นั่นแหละ เป็นตัวหนอนอยู่ในมูตรในคูถ แต่มันไม่ให้ตำหนิมันนะ สิ่งทีเหนือกว่านั้นมัน ไม่ยอมรับ มันยอมรับแต่มูตรแต่คูถเท่านั้น เรื่องของหนอนเป็นอย่างนั้น เรื่องของ กิเลสตัณหาที่อยู่หัวใจโลก มันก็ยอมรับตั้งแต่เรื่องมูตรเรื่องคูถ เรื่องความสุขความ เจริญที่จะให้พ้นจากสิ่งเหล่านี้ไปเสียมันไม่ยอมรับ

นี่ละที่ไม่ยอมรับความจริง คือธรรมพระพุทธเจ้า ปฏิบัติธรรม ได้รู้เห็นธรรม อะไร ๆ พูดให้กันฟังนี่นิดหน่อยไม่ได้นะ ไม่เชื่อถือ ไม่เชื่อ แล้วหาว่าโง่ว่าอวด เป็น อย่างนั้นนะ เห็นไหมกิเลสมันเก่งไหมเวลานี้ มันกำลังเหยียบตลาดนะ ความจริงจะออก เพนพ่านไม่ได้ ถูกมันขี้ขยำแหลกหมดเลย ก็มีแต่ความจอมปลอมเต็มบ้านเต็มเมือง ถ้ามปากไหน เป็นยังงัยสบายดีหรือ สบายตายยังงัย ขึ้นเลยเห็นไหม ปากไหนก็เอาชินะ ไปถ้ามปีวะทั่วแดนโลกธาตุ ปากไหนเป็นยังงัยสบายดีหรือ สบายดี ภายในหัวใจโล่ง หมด เป็นสฤญญกาสว่างเปล่าไปหมด ไม่มีทุกขอะไรมาแฝงเลย อย่างนี้ไม่มี ปากเดียวก็ ไม่มี นอกจากปากพระอรหันต์เท่านั้นพูดเหมือนกันหมด หัวใจพระอรหันต์เป็นเหมือน กันหมด

หัวใจพระอรหันต์ หัวใจพระพุทธเจ้า ที่มาสอนโลกอยู่เวลานี้ ไม่ใช่หัวใจโง่ ๆ นะ ไม่ใช่หัวใจส้วมถ่านอย่างพวกเรานะ ไม่ใช่หัวใจหนอน ๆ อย่างพวกเรานะ มาสอน พวกเราเวลานี้ เรายังไม่เห็นสิ่งเหล่านี้ว่าเป็นของประเสริฐ เรายังจะต้องการความเลว ร้ายเข้าไปยิ่งกว่านี้ ความสกปรกโสมนยิ่งกว่าขึ้นนี้ไม่มีนะ หาที่ไหนก็ไม่เจอ ตัวนี้ตัว สกปรกมาก เต็มหัวใจเราทุกคนแล้ว ไม่ควรที่จะวิ่งเต้นแผ่นกระโดดตะเยอทะยานหามัน มากยิ่งกว่านี้อีกต่อไปนะ

นี่พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังเต็มเหนี่ยว ของปลอมก็เอามาจระไนให้ทราบแล้ววัน นี้ ของจริงก็เอามาพร้อมกัน นี่ละธรรมสอนโลกท่านสอนอย่างนั้น อยู่เหนือหมด ไม่ อย่างนั้นจะว่าโลกุตรธรรมยังงัย แปลว่าธรรมเหนือโลก มองเห็นหมด ท่านมาสอนพวก เราด้วยมองเห็นหมด ท่านไม่ได้สอนแบบหลับหูหลับตาอยู่ในส้วมในถ่านเหมือนพวก เรานะ ต่างกันอย่างนี้

เราจะเชื่อหรือไม่เชื่อ พิจารณาตัวของเราซิ แล้วต่างคนเมื่อได้เข้าใจอย่างนี้แล้ว ก็จะได้ฟิตตัวเองให้รู้ดีรู้ชั่วรู้ผิดรู้ถูกแล้วแก้ไขตนเอง บาบก็ตามเป็นของ อนิจจัง ทั้งนั้น แก้ไขได้ สกปรกชะล้างได้ ตัวของเราสกปรกชะล้างได้ ถ้าสั่งสมมันมากเท่าไรมันยิ่งหนา แน่นขึ้นไป เช่นอย่างนรกอย่างนี้อ่าอวดพระพุทธเจ้านะ บาบ บุญ อ่าอวดพระพุทธ

เจ้า ว่าบาปไม่มีบุญไม่มี นรกไม่มี สวรรค์นิพพานไม่มี นี่พวกสัวมพวกถนพวกหนอน มันปฏิเสธไม่ยอมรับ ท้าวสักกเทวราชที่ออกมาจากสวรรค์นั้นนะ มี นิทานมี

มีเพื่อนกันสองคน คนหนึ่งมีตั้งแต่สร้างความชั่วช้าลามก เพื่อนฝูงคบกันก็เกิด ความสลดสังเวชสงสาร เพื่อนกันนั้นเป็นคนรักใจบุญสุนทานต่าง ๆ เต็มไปหมด สร้าง แต่ความดีความดี รื่นเริงบันเทิงกับความดี แต่คนหนึ่งมันรื่นเริงบันเทิงกับสัวมกับ ถนของมัน สร้างแต่ความชั่วช้าลามก ซึ่งเป็นเหมือนกับสร้างสัวมสร้างถนนั้นแหละ แล้วเพื่อนฝูงก็แนะนำ ไม่ยอมฟังเสียง ไม่เอา ที่นี้เวลาตายไปแล้ว เพื่อนผู้ไปสร้างความ ดีเป็นท้าวสักกเทวราช แล้วเล็งญาณลงมาดู

ตาย เพื่อนคนนี้ไปเกิดที่ไหนด้า มันมอมแมมกับความชั่วช้าลามก ตายแล้วไป เกิดที่ไหน ลงเล็งไป มันไปอยู่ในสัวมในถน ไปเป็นหนอนอยู่ในสัวม ตายทำไมเป็น อย่างนี้ สงสารยังลงมาสอนอีกนะ เพื่อน เราสอนตั้งแต่เป็นมนุษย์ด้วยกัน เราสอนเท่า ไรก็ไม่ยอมฟังเสียงเรา ครั้นเวลาตายแล้วก็มาอยู่ในสัวมในถนอย่างนี้ เป็นของดีแล้วเห รอ ไม่ดียังไง ฟังซินะ มันยังไม่ยอมรับนะมันลงอยู่ในสัวมนั้นแล้ว ไม่ดียังไง

อู๊ย เราไปอยู่สวรรค์ชั้นพรหมสะดวกสบายผาสุกเจริญ ยิ่งสู้นอยู่ในสัวมไม่ได้ มันว่าอย่างนั้นนะ ถึงเวลาเขามาส่งเองไม่ต้องไปหาที่ไหน เห็นไหม นี่ละความหนาแน่น ยังจะจมลงไปอีกไม่ใช่เล่นนะ นี่เห็นไหมมันไม่ยอมรับความดี มันจะเอาตั้งแต่บุตรแต่ คุณเป็นอาหารของมันตลอดเวลา ถึงเวลาเขาก็มาส่งเอง ก็จริง ๆ ถึงเวลาเขาไปส่งใช้ ไหม

นี่ละคนชั่วกับคนดี คนนรกจกเปรตกับคนสะอาดต่างกันอย่างไร ที่นี้เวลาเราไป เห็นความเลิศเลอนั้นแล้วจึงมาดูนี้ ไม่ผิดอะไรกับสัวมกับถนเลย แต่ก่อนเราก็ เพลิดเพลินอยู่กับสัวมกับถนว่าเป็นของดีของดี พอพ้นจากภวะนั้นแล้ว กลับมาดูนี้ แล้วดูไม่ได้เลย คนคนเดียวนั้นแหละเป็นยังงี้ นั่นละหัวใจพระพุทธเจ้า เวลาคลุกเคล้า อยู่กับกิเลส เป็นหัวใจสัวมหัวใจถน คือของพระอรหันต์เหมือนกัน เวลาคลุกเคล้ากับ กิเลสตัณหาอยู่ เหมือนกับหนอนคลุกเคล้าอยู่ในสัวมในถน แต่เวลาพ้นจากนั้นแล้ว กลับมาดูสัวมอันเก่าที่แต่ก่อนเคยคลุกเคล้าอยู่นี้แล้ว ดูไม่ได้เลย เป็นยังงี้ นั่นละธรรม พระพุทธเจ้าเลิศขนาดนั้น

ใครจะเชื่อก็เชื่อ ไม่เชื่อก็จะจมไปอีกยิ่งกว่าหนอน ยิ่งกว่าหนอนจะเป็นอะไรไป อีกเราก็แปลไม่ออก เพราะโคตรพ่อโคตรแม่ของเราไม่เคยแปล ไม่เคยพาเราบอกสูง กว่านี้ต่ำกว่านี้ บอกแค่นี้เราพูดได้แค่นี้ละ นี่เรื่องของความชั่วกับความดี เอ้าเราปฏิบัติ ความดีเข้าไปในหัวใจของเรานั้นแหละ มันเห็นประจักษ์อยู่ในหัวใจ ถ้ากิเลสตัณหาอยู่ ตรงไหน ๆ สัวมถนบุตรคุณจะอยู่ตรงนั้น ๆ หนอนคือตัวติดตัวพันนี่คือจิตของเราที่อยู่

ที่นั่น ๆ พันอยู่นั้น เวลามันผ่านพัน ๆ ไปแล้วกลับมาดูสภาพความเป็นมาของเจ้าของ แต่ดั้งเดิมเป็นยังไงนี้ มันก็สอดคล้องเหมือนกัน เทียบกันได้อย่างนั้น

จิตดวงเดียวกันแหละ เวลาพันขึ้นมาแล้วดูเรื่องของเจ้าของเป็นยังไง มันสอดคล้องจะตายไป พวกกันต็อกตั้งใจนะ เวลานี้ชาติบ้านเมืองของเรากำลังคับขัน ให้ต่างคนต่างช่วยกันเต็มความสามารถทุกคนนะ ความรักเราความรักชาติเป็นธรรมทั้งนั้น ให้พวกกันมีความกลมกลืนสามัคคีกัน มีความรักชาติ อันนี้ละเรียกว่าหลักอันแน่นหนามั่นคง คือความรักชาติของเรา ความไม่ดูถูกเหยียดหยามซึ่งกันและกัน ความให้อภัยกัน ความเสียสละ ความมีแก่ใจต่อกัน อันนี้เป็นหลักฐานอันมั่นคงที่จะทำชาติบ้านเมืองของเรา หรือชาติไหนก็ตาม ถ้ามีธรรมประเภทนี้เข้าครองหัวใจแล้ว จะเป็นชาติที่มีความแน่นหนามั่นคง มีความสงบร่มเย็นต่อกัน

ให้อภัยกันได้ทั้งนั้นไม่ว่าสัตว์ว่าบุคคล ได้หมด เข้าได้หมด ถ้าลงธรรมเข้าตรงไหนเข้าได้หมด วันนี้พูดธรรมะเพียงเท่านี้ละนะ พี่น้องทั้งหลายต่างคนต่างตั้งอกตั้งใจ หลงตาบ่าวขออนุโมทนาในชั้นเริ่มแรกกับพี่น้องทั้งหลาย ที่ได้ช่วยสละชีวิตด้วยกัน จนขนาดถึงว่าคอขาด คอชาติไทยของเรากับคอของหลวงตาบ่าวต้องขาดหมด ถ้า ๘๔,๐๐๐ กองนี้ยังไม่ลุล่วงถึงจุดที่หมายแล้ว เป็นอันว่าคอของพวกเราทั้งหลาย ไทยทั้งชาติเรานี้แหละ มีคอหลวงตาบ่าวเป็นขาดสะบั้นไปตาม ๆ กันหมด

เวลานี้คอเขาติดแน่นแล้ว ด้วยความมุ่งมั่นของเรานี้ได้สำเร็จโดยสมบูรณ์ เป็นชั้นเริ่มแรก เป็นที่อนุโมทนากับพี่น้องทั้งหลายเป็นอย่างมากนะ แล้วต่อไปให้พวกกันคืบละ ต่อไปนี้เราจะก้าวละ เพราะเรามีทุนมีรอนแล้ว ถ้าพูดถึงว่าหน้าตาเราก็มีแล้ว ศักดิ์ศรีดีงามของเรามีแล้ว อยู่ที่ ๘๔,๐๐๐ กองสมบูรณ์แล้ว เมืองนอกมองมาเขาดูถูกเหยียดหยามเราไม่ได้นะ เพราะเราสมบูรณ์แบบ ถ้าเราขาดเสียอย่างเดียวเขามองดูเราไม่ได้ ดีไม่ดีคืบค้ำสมาคมกับเขาไม่ได้ เขาดูถูกเหยียดหยาม

นี่เราสมบูรณ์แล้วไปไหนไปได้กว้าง ที่อยู่ที่กินที่หลับที่นอน ที่คืบค้ำสมาคมของเรากว้างขวาง ด้วยความมีศักดิ์ศรีดีงามแห่งชาติของเรา นี่ก็ให้พยายามก้าวตั้งแต่บัดนี้ต่อไป เรียกว่าก้าวโครงการช่วยชาติของเรา มีอะไรเข้ามา อันดับหนึ่งที่ได้ดีที่สุดคือทองคำนะ นี่เราไปได้เห็นแล้วในคลังหลวง เราไปดูเอง แล้วผู้รักษาคลังหลวงก็เป็นหัวใจของชาติ เราเองก็เป็นหัวใจของชาติ สองต่อสองหัวใจของชาติมาปรึกษาหารือกัน มาเปิดความลับให้กันฟัง

ความลับก็ได้แก่หัวใจของชาติไทยของเราคือทองคำ มีเท่าไร ๆ ให้ทางโน้นชี้แจงให้เราทราบสองต่อสอง ไม่ให้ใครเข้ามายุ่งเลย นั่นเห็นไหม ชาติต่อชาติ หัวใจของชาติ รักษาชาติด้วยกัน สงวนชาติด้วยกัน ให้ความรู้สึกตื่นหนาบางของชาติ จึงต้องมา

สนทนากันโดยเฉพาะ รุ้หมดละเอียดยี่ถ้วน แต่สิ่งเหล่านี้จะมาเปิดให้ใครฟังไม่ได้ ต้องอยู่ระหว่างสองคนเท่านั้น ที่ว่าต่างคนต่างรักษาชาติแบบคอขาดตายด้วยกัน เราจะออกมาจาระโนแต่สิ่งใดที่ส่งเสริมชาติบ้านเมืองของเรา ให้มีความแน่นหนามั่นคงขึ้นไปเท่านั้น

เวลานี้ชาติไทยของเรากำลังขาดตกบกพร่องทองคำอยู่มากนะ ให้พี่น้องทั้งหลายจำ นี้ละหลักประกันชาติของเรา เรานำออกมาได้เพียงเท่านี้ อย่างอื่นเรานำมาไม่ได้ ขอให้รู้ก็แล้วกัน ว่าเวลานี้จุดที่สำคัญที่สุดของเราคือทองคำเป็นอันดับหนึ่ง นอกจากนั้นก็ตามกันมา ขอให้ทองคำนี้เป็นหลักประกันชาติเถิด เราจะอยู่ผาสุกสบาย ดิดหนี่ดิดสินเขาเราก็ยอมรับว่าดิดหนี่สิน แต่หลักประกันของเราไม่เอนเอียงเป็นการใช้ได้

นี่ละจึงว่าเงินที่มาทั้งหมดนี้ เราอาจจะใช้หนี้เขาไปตามเป้าหมายนั้นอันหนึ่งก็ได้ เราอาจจะแยกเงินที่จะใช้หนี้มาช่วยชาติของเรา หนุนเข้ามา เช่นดอลลาร์นี้หนุนเข้ามาทางไหนก็ได้ ที่จะเป็นประโยชน์แก่ชาติไทยของเรา เราไม่ได้ไปแบบเดียวเถรตรงนะ เราไปหลายแบบหลายฉบับ อันใดที่จะเป็นคุณเป็นประโยชน์แก่ชาติไทยของเรา จะหมุนเข้ามา ๆ เพื่อประโยชน์แก่ชาติทั้งนั้น ส่วนทองคำแล้วเรียกว่าจะเข้าชั้นตายตัว ใครจะมาเคลื่อนไม่ได้ว่างั้นเลย เพราะหลักนี้คือหัวใจของชาติ เคลื่อนอันนี้ก็เท่ากับหัวใจของชาติจะขาด เราจึงไม่ให้เคลื่อนทองคำ เอาเป็นพื้นฐานไว้เลย แต่สมบัตินอกนั้นจะเคลื่อนได้ เอาเป็นประโยชน์เพื่อชาติของเราอาจเคลื่อนไหวไปมาได้ อาจโยกไปทางนี้ย้ายไปทางนั้น เปลี่ยนไปทางนั้นเปลี่ยนไปทางนี้เพื่อประโยชน์แก่ชาติของเราได้

แต่หลักประกันชาติของเราคือทองคำนี้ ยังไม่อยู่ในความเคลื่อนย้ายไปไหนได้เลย นอกจากจะสั่งสมขึ้นให้แน่นหนามั่นคงอย่างเดียวเท่านั้น เพราะฉะนั้นขอให้พี่น้องทั้งหลายจงพยายามสั่งสมชวนชวยหาทองคำเข้ามาเป็นหลักเกณฑ์แห่งชาติไทยของเรา เป็นหัวใจของชาติไทยของเรา จะเป็นที่สุดสมักสมหมายด้วยกันทุกถ้วนหน้า

เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้